

тамъ при българитѣ, да ми отпустнатъ една помощъ, за да получа по сжщитѣ правни науки степенъ на докторъ.

## VI.

### Отиванието ми въ Румжния.

Отивамъ въ Браила, тамъ имахъ мои роднини, Димо Мжнзовъ и други. Диму Мжнзовъ бѣше единъ отъ върлитѣ български родолюбци и имаше едно прилично материялно състояние; той се считаше, въ това врѣме, въ Браила между първенцитѣ българи. Чрѣзъ негово настоявание можахъ да се събератъ нѣколко българи, които се съгласиха да ме подържатъ въ Виена, за да получа по правото докторска степенъ, и послѣ да се върна въ Браила, да имъ служа като учителъ въ тѣхното българско училище или ако стане нужда, да издавамъ тамъ единъ български вѣстникъ. Това стана много благополучно и азъ заминахъ за Виена, гдѣто слѣдвахъ правото една година и шесть мѣсеци. Тамъ намѣрихъ моитѣ стари приятели и другари отъ революционното врѣме въ Бѣлградъ: Димитрия Павловича, Рашка Петровъ и Спаса Ивановъ, при това тамъ се намѣрваше отъ дълго врѣме и Христо Дановъ, който печаташе тамъ своитѣ учебници за българскитѣ училища. Съ тѣхъ прѣкарвахъ доста приятно свободното си врѣме. Българскитѣ търговци въ Виена вършеха своитѣ търговски занятия, безъ да се бъркатъ вече въ революционни и въстанически работи както по-прѣди, като че идеята за свободата на България бѣше съвсѣмъ заглѣхнала въ тѣхъ. Мене се виждаше това затишие въ тѣхъ неугодно съ моитѣ революционни стрѣмления, съ каквито бѣхъ съвсѣмъ упоенъ. Но аслж и нѣмаше никакво такова движение около България. Сърбия въ миръ и приятелски отношения съ Турция, па даже тя бѣше почнала и да прѣчи на всѣко такова наше движение; както казахъ по-